Поміж книжками, понад папірцями
так і живу прозаїчно,
клеєм, чорнилом, пером, олівцями
аркуші мажу я звично.
Маючи двадцять п'ять гульденів плати
спати голодний лягаю.
Буду босоніж спокійно гуляти,
чоботи збивши до краю.

Шеф мій — сухар. Він не цінить нічого,
крім врядування і праці.
Скине він поглядом гостро і строго —
ми трясемось в переляці!
Ручка з худої руки випадає,
тільки гукне він на мене,
ноги згинаються, холод проймає,
серце тріпоче шалене.

Ввечері кволим вертаюсь я кроком
в хатку свою на горищі,
звідки вдивляюсь намореним оком
в тлум, що по вулицях рище.
Бачу: гуляють там панії модні,
панства хизується лава.
Тішить фантазія думи голодні,
зменшує злидні уява.

Місяцю, вірний товаришу й брате!
Ти теж над дахом блукаєш.
Третій в компанії — кіт волохатий.
Де він подівся? Не знаєш?
Вже біля тижня не лазить по даху,
не походжає щоночі,

свого хвоста не стовбурчить од страху
і не витріщує очі.

Мабуть, от писаря тоскної міни
вирішив кіт утікати,-
до веселішої рушив країни
люд щасливіший шукати.
Кинув на муки, страждання та болі
злиднями вбиту людину.
Наче той раб, що конає в неволі,
гину я, з розпачу гину!

Місяцю милий! Осяй ти промінням
личко дівчатка стрункого,
що про коханого мріє з тремтінням,
думкою лине до нього.
Кинь свій промінчик матусі й дитині,
що он сидять біля хати,-
ну, а для мене лишаться хай тіні:
злидні мої приховати.

Йди, місяченьку, за хмари поволі,
кинь бідака тут самого,-
писар не знайде ні щастя, ні долі
посеред світу усього.
Знаю: колись мій начальник погляне,-
стіл мій стоїть спорожнілий!
Гнів твій мене не злякає, тиране,-
скривсь я за стіни могили.

1884